

in het huis van een vrouw
ligt een vleugel op de grond
en daar nog een
de vrouw kijkt er even naar,
haar armen over elkaar
ze produceert een paar hm's
bukt zich langzaam voorover
en raapt de vleugels van de vloer.
wat is dit in hemelsnaam zegt ze
ze trekt de vleugels aan
loopt dan
naar het raam

‘Waar ben je?’ vraag je
‘Ergens in je Hart geloof ik.

alsof het een huis is
met een plattegrond
en de woorden: *u bent hier.*

‘Waar ben je?’
je wil het niet Niet nog een keer.
vragen, dus moet ik het zeggen:

Ik ben hier.
en ik geloof dat ik
wil blijven

Ik zie het aan je,

je laat je adem tussen je lippen
kantelen en elke beweging, elke minuscule beweging
is een echo van je tere evenwicht

Dit is een moment waarop zelfs je silhouet
uit elkaar te halen
valt

doe maar niet alsof er niets aan de hand is
en glip in de veiligheidsgordel van mijn armen
ik wil je verzekeren

dat ik met je naar de bodem zal afdalen
ook als een vreselijk noodweer ons dan zou opslokken
we kopje-onder gaan en met open monden verdrinken

op een dag, vroeg of laat, ooit, maar op een dag dus,
zijn we weer waar
de open zee
het vasteland
kust

soms zit ik daar

alsof ik zelf dat *wankele* stapeltje woordenknipsels
voor me op tafel ben

volkomen verlamd door
de duizenden mogelijkheden
van wie ik kan wezen

kon iemand *dan* maar
op *zijn* minst
mijn envelop *zijn*

me zachtjes lezen

en dan samen met
mij

de zinnen verzetten

tot ze dansen

zoveel warmer

dit gedicht

als wij tweeën hier samen zijn

woorden die elkaar ontvouwen

geen zin meer

zonder adem

Dit is de taal op zijn zachtst

alsof er

een soort hartslag

in te lezen is

Ja luister maar

en je zal hem zelfs horen

hij gaat van

b ons,

b ons

ons

sta op

Hier heb je een dag

Hij komt niet meer terug

Kijk er goed naar

koester hem behoedzaam in je gevouwen handen

Nee, klamp je er aan vast

omarm hem

maar verstop hem nooit onder je hoofdkussen

of je bent domweg vergeten dat hij daar lag

leef hem op

Hier Heb je een Nacht

Ga liggen